

סיכומים, יעצה עם זאת לרומק לפנות אר-
שית למועצה המשפטית בבקשה לדחות את
המועד.

מצטער, מאוחר מדי. רומק הגיש
מיד בקשתו למועצה. אך ה-25 בספטמבר
הגיע, מבלי שיושבראש המועצה, חיים
כהן, יאות לשלוח כל תשובה. רומק רץ
לבית-החולים, קיבל פתקה מפרקליטו, בה
הוא ביקש מעורך-הדין חיים אור, יועצה
המשפטי של תנועה בירושלים ויושבראש
ועדת החקירה, לדחות את קבלת המסקנות
עד שיחלים ויפיע בפני הוועדה.

«כבר אז לא האמנתי שיצא משהו מכל
הבקשות. אבל שיחקתי את המישחק ה-
פורמלי עד הסוף, לפי כלליהם הם», הסי-
ביר רומק.

יומים לאחר שעבר המועד שנקבע על-
ידי הוועדה לקבלת הסיכומים, הגיע לביתו
של רומק מכתב ממועצה המשפטית, שגשג
את תאריך ה-25 בספטמבר. בהעדרו של יור-
שבראש המועצה, הודיע אחד מפקידי מש-
רד המשפטים לרומק כי המועצה המשפטית
יכולה לדחות מועדים רק בתנאי שיושב-
ראש הוועדה עצמו יפנה אליה בבקשה כזו.
בקשות פרטיות של אחד הצדדים אינן מובי-
אות אפילו לדיון במועצה.

רומק הגדהם מיהר למשרדו של חיים
אור, ביקש לדעת מה פשר הדבר. «איך
הולכת אותי שולל, כשידעת שרק אתה
רשאי להגיש בקשת דחיה?» רצה לדעת.

אור לא התרגש. «אני מצטער מאד», ה-
שיב, «כבר הוצאנו את ההחלטות».

ההחלטות, שהיו צפויות מראש: טיהור
מוחלט של גבריאל באך וטשטוש כל פרי-
שת ההאשמות נגדו.

רומק מיד הגיש ערעור.

מפלגות

עור הדוב

«כלנתאריזם» הוא תרומתו האיטית לשפה
העברית של רחמים כלנתאר. סגנו הבר-
כארי של ראש עיריית ירושלים. פירושו, כי
מילון הפוליטי: תכונתם של אדם או מפ-
לגה המוכנים להמיר את עקרונותיהם ה-
מוצגרים תמורת כסף.

החודש, כאשר נמשכו מאחורי הקלעים
היוכוחים הפנימיים במפלגה הפרוגרסיבית
הירושלמית, נסתבר כי הכלנתאריזם אינו
תופעה בוכאריית דוקא. ישנו גם זן פרוגי-
רטיבי של צמח זה.

לא דובים ולא יער. כמה ימים לפני
המהפכה הגדולה בירושלים, כאשר כבר
היה ברור כי הקואליציה המפא"ית-דתית
תתפוצץ, הבין דניאל אוסטר כי הגיעה שעה
תו הגדולה אוסטר, ראש הנציגים היהו-
דיים בעיריית ירושלים המעורבת בימי ה-
בריטים, סבר כי התפקיד מגיע לו. רוב ה-
בוחרים הפרוגרסיביים סברו כמותו.

תכנית אוסטר: להקים קואליציה אורחית
עם חרות, הצ"ח והדתיים, שתעשה אותו ל-
ראש-העירי. תכנית זו קיבלה את הסכמתו
ההגינית של הפרוגרסיבי מס' 1, שרהמש-
סטים פנחס רוזן.

אולם לאיש אחד לא נראתה התוכנית.
היה זה הנציג הפרוגרסיבי הנוכחי בעירייה,
שתכנית אוסטר היתה כרוכה בהתפטרותו.
היו לו דעות אחרות לגמרי. כך קרה שב-
אותה שעה עצמה בה ישב אוסטר עם ה-
נציגים הרתיים וחילק עמם את עור הדוב
העירוני, ישב יעקובי במעודן התיירים כי-
חברתם הנצימה של גרשון אגרון, מזכיר
ההסתדרות ומזכיר מפא"י, חילק עמם את
אותו העור בצורה אחרת: אגרון יישאר
ראש-העיר, יעקובי יתמנה כסגנו.

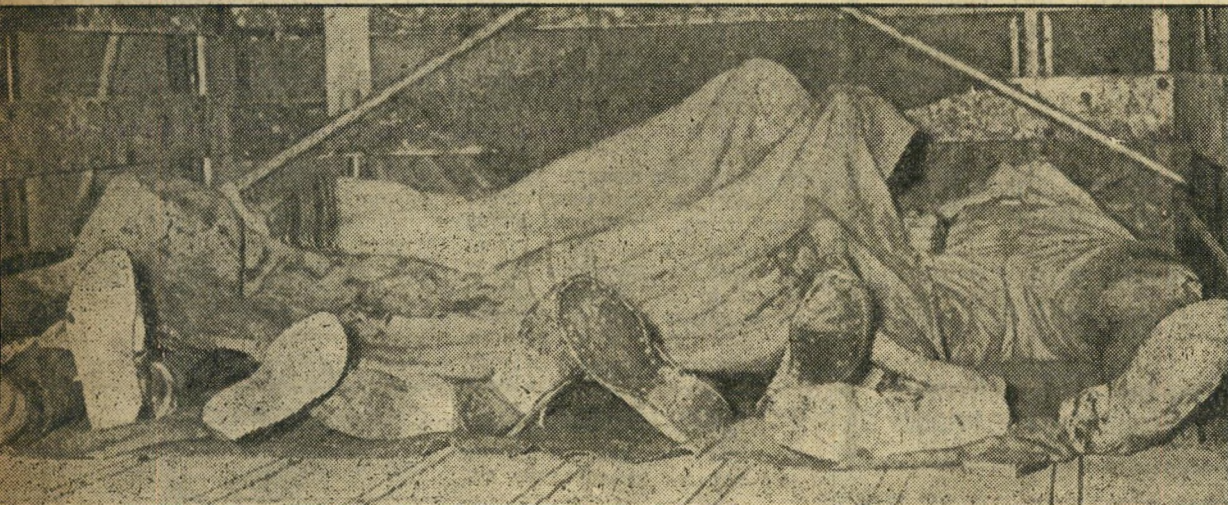
אולם לא היו שני דובים ביער העירוני.
בהתקרב ההתפוצצות, באו שתי התוכניות
בפני מוסדות המפלגה הפרוגרסיבית. אוס-
טר היה בטוח בנצחונו, סמך על עזרתו
של האח הגדול, רוזן. אולם הוא טעה: רוזן
תמך מאחורי הקלעים ביעקובי, שטען כפה
מלא כי בלי מפא"י אין כסף, ובלי כסף
אין עירייה.

לכך הסכימו הכל — פרס לדניאל אוס-

• דניאל אוסטר היה ראשון בביטוח
הפרוגרסיביים, אולם התפטר לטובת יעקובי
כשהובור שאין לו סיכויים להיות לראש
העיר. כדי להחזירו לעירייה, דרוש לפי ח-
זוק שכל שאר נציגי מפלגתו ומוסמדיה ית-
פטרו אף הם, ואז ימנה שרהפנים נציג ח-
דש מתוך המפלגה הפרוגרסיבית. לפי המי-
לצת המפלגה.

המבוססת בדרום ממלכת הירדן, והיוצאת לפעולות מתוכננות בתוך
שטח ישראל. אנשיה הם אשר ארבו לאוטובוס לאילת לפני חודשיים,
ירו על סנדר של תה"ל בערבה, ורצחו את שני השומרים
הדרוזים. בתמונה למעלה מועברת גופת אחד ההרוגים ממקום
הרצח. למטה: חמש הגויות מובלות לבית-החולים בבאר-שבע.

הרצח בכביש סדום. שבוע ימים אחרי פעולת חוסאן, שוב
עברו רוצחים ירדניים את הגבול. הם הקימו עמדות לאורך 200
מטר, על רכס החולש על אחד הקטעים הקשים ביותר של כביש
סדום-באר-שבע ופתחו באש על שתי מכוניות אזרחיות. כל
הסימנים העידו על כך כי הרוצחים שייכים ליחידה מיוחדת,

בתוכנית פוליטית-צבאית מרחיקת-לכת (ש-
לום של כניעה ייחתם בקאהיר!) לא באה
תצוגת-כוח רחבה. במשך חמשה ימים קם
גואם אחרי גואם בבית-האזרח ברמת-גן,
עסק בעניינים של מה בכך ובויכוח קטנוני
בעל נימות אישיות חזקות.

ההפרש העצום בין רמתו של המנהיג,
לכין רמתם של המונגים, היתה אחת התר-
פעות הבולטות ביותר של הוועידה.

עסקן רביזיוניסטי חותיק, ד"ר (לפילוסופיה)
אבא אחימאיר, איש בעל הפנים והאופי של

נשיא-המדינה את התפקיד להרכיב ממשלה
חדשה, ואף ניסח בפירוש את הנאום שהוא
עצמו ישא בהודמנות חגיגית זו באוזני
הנשיא.

איש לא האמין כי בשנים הקרובות תד-
כה חרות ב-61 חברים בכנסת (עליה ב-
300%), או אף ב-40 או 35 הצירים שאפי-
שר להפכם לגרעין של קואליציה ימנית.
לכן היה קל למתנגדי בגין ולמתחריו ל-
בטל את דבריו כהפרזה רביזיוניסטית טי-
פוסית, חוליה חדשה במסורת של מפלגה
שראשה היה תמיד בין העננים.

כניעה בקאהיר. אולם חשבוננו של
בגין, למרות כל הלהט הנאומי, היה צונן
למדי. כונתו היתה ליצור סיסמה שתשבה
את לב כל הנוטים לאופוזיציה, להפוך את
דגלה של חרות למקום-ריכוז של כל המ-
בקשים שינוי במדינה. הוא לא סיכן עדיין
את עמדות מפא"י. מטרתו היתה לאיים על
עמדותיהן של שאר מפלגות האופוזיציה,
אולם אחרי הפגנת-כוח זו, שהיתה מלווה

טר, שנשאר בלי מפא"י, בלי עירייה ובלי
כסף.

יום השחיטה

הם דומים לאדם השוחה במים ומעשן
סיגאר, וסוען שהוא ספינת-קיסרו?
הם משחקים בנדמה-ליו?
הם חיו תמיד ויהיו תמיד משומבדים
למליציה?

הגבות נרגזות אלה, שנשמעו השבוע כי
כל סינות הכמה המפלגתית הישראלית, גר-
רמו על-ידי גואם אחד שנישא על-גבי כמה
אחת בתלאיב — כמת בית הביטה. ה-
איש שדיבר היה מנחם בגין, והוא פנה
אל הוועידה הארצית של מפלגתו.

איש לא היה מתרגז במיוחד לו הסתפק
בגין בהצהרה שיגרתית כי מפלגתו תעלה
לשלטון — הצהרה המקובלת בארץ בכל
המפלגות. אולם בגין, גואם מלהיב ומת-
להב, לא הסתפק בכך. הוא החל מאר
בצבעים בהירים את המעמד בו ימסור לו

(חמשך בעמוד 9)